

VLADIMÍRA VALOVÁ (40):

„Je mi dobře samotné se sebou.“

Mysleli jste si, že k vydání úspěšné knihy potřebujete a) talent projevující se „odjakživa“, b) akademické vzdělání, c) spolehlivé známosti? Vezměte své předsudky, zmačkejte je do kuličky a odhodte. Vladimíra je důkazem, že s psaním můžete začít kdykoli. A že vůbec není nutné na nic tlačit.

VLADIMÍRA VALOVÁ: DO VNITROZEMÍ (HOST, 2017)

Soubor povídek, v nichž k sobě protagonisté mají zároveň blízko i daleko. Napětí mezi nimi pramení z čehosi nevysloveného, a přitom stále podprahově přítomného. „Nevyřčenost je jedna z věcí, které mě ve vztazích zajímají. Všichni víme, proč některé věci nevyslovíme, sama jsem to zažila v rodině i v partnerství, jenže vztah pak přestane dýchat a dusí se,“ říká autorka. „Většina z nás neumí žít v otevřených vztazích, bojíme se, abychom druhému neublížili. Jenže tím mu, a leckdy i sobě, ublížíme mnohem víc, než kdybychom řekli, co cítíme,“ říká autorka.

Po focení pro Marianne si s Vladimírou operativně domlouváme schůzku v pražské Kaprově ulici. Je celkem horko a po telefonu se shodujeme, že máme obě chuť na extra ledovou kávu. Před kavárnou mě oslovuje vysoká žena se srdečným úsměvem. Vladimíra přijela kvůli našemu rozhovoru až z Třebíče – v březnu dala výpověď v tamním knihkupectví a od té doby je na volné noze, proto ta flexibilita. Vladimíra, sama zkušená redaktorka, si empaticky sedá ne naproti, ale vedle mě, abychom si i v kavárně v centru města vytvořily iluzi „obýváku“. To se pak sdílí mnohem líp – zvlášť když u toho popijíte tu ledovou kávu.

Vladimíra debutovala loni na podzim – a její povídkový soubor *Do vnitrozemí* byl obratem nominován na cenu Magnesia Litera. Utkala se tak s knihami zkušených autorů, jako je Petra Soukupová nebo Ondřej Horák. Psát přitom začala „až“ ve třiceti letech. Co tak najednou? „Předtím jsem šest let pracovala jako redaktorka regionálních novin, a když jsem odešla, zjistila jsem, že mi chybí ne novinařina, ale psaní. Vyroženě to na mě dotíralo, nemohla jsem v noci spát. Přitom jsem nevěděla, co mám psát a jak začít,“ vypráví se sympatickou skromností.

A pak ji jednoho dne napadla klíčová věta, a ona hned věděla, že tohle je začátek její povídky. Zněla přitom úplně obyčejně: „Anna si dlouhou dobu myslela, že ta sukně jí opravdu sluší.“ „Najednou jsem viděla tu holku, jak si zkouší v kabince sukni a pak jede autobusem domů. Rozvíjela jsem ten příběh dál,“ popisuje Vladimíra zlomový okamžik. „Když jsem povídku dopsala, byla jsem v úplně euforii a strašně jsem to chtěla někomu říct. Bylo to štěstí, pocit nesrovnatelný s čímkoli jiným,“ vypráví. V průběhu let přibývaly další povídky a jednoho dne se tahle plachá a introvertní žena, absolventka rodné školy a v té době prodavačka

v trebičském knihkupectví, odhodlala poslat pár textů do literárního časopisu Host. A ono to vyšlo – stejně jako později kniha. „V nakladatelství už moje povídky znali, takže když jsem poslala větší soubor, po pár týdnech mi odepsali, že ano, že je vydají. Celé to šlo vlastně hladce,“ vzpomíná Vladimíra, ale hned dodává, že bojovala sama se sebou, aby do redakce prestižního nakladatelství napsala. „Nejsem člověk, který má ambice ani kdovíjaké sebevědomí. Dlouho jsem si psala jenom pro sebe a zkoušela, kam až mě to pustí, čeho jsou slova schopná... Pořád je to pro mě nové.“

A nominace na Literu? Vladimíra měla v té době bohužel úplně jiné starosti: v lednu u jejího tatínka zjistili rakovinu plic a začátkem března zemřel. „Televizní vyhlášení Litery jsme sledovaly s kolegyněmi z knihkupectví. Nebyla jsem v rozpoložení, abych se hodila do gala, vyrazila do Prahy a nenuceně se bavila se spoustou lidí ‚od literatury‘, které ani neznám,“ vysvětluje. Coby introvertka odmítá i nabídky na veřejná čtení. „Znám své možnosti a vím, že bych byla čtrnáct dní předem ve stresu. Pozornost upřená jen na mě, to by byl velký diskomfort,“ přiznává. A dál? Vladimíra si momentálně užívá „čas jen pro sebe“. Právě dopsala dva texty a rozmýšlí se, co se životem. Letošní rok byl pro ni zlomový. „Když byl tatínek nemocný, uvědomila jsem si, že tohle jsou ty životní okamžiky, pro které je člověk na světě. V takových chvílích se vám všechno z bortí a pak postaví znovu, vidíte, že leccos je najednou jinak. Teď doháním spoustu káv a setkání a povídání. Nejspokojenější jsem, když sedím na balkoně, jednou rukou drbu kocoura a v druhé mám knížku, kafe nebo cigaretu. Těší mě, že si můžu nastavit vlastní tempo a že je mi dobře sama se sebou. Nikdy jsem s tím neměla problém, ale teď si svou společnost vyloženě užívám. To bych ve dvaceti nedokázala,“ dodává. **m**